

Mozes, Aäron en Hur

1.	Inleiding	2
	Van een oude naar een nieuwe schepping	3
	Opstand tegen Mozes	5
	Verborgene reiniging van de Gemeente	11
	God ziet naar ons om	17
2.	Amalek	18
	Roeach	21
	Overwinning door het Woord	25

1. Inleiding

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

Exodus 17 : 1-7*

- 1 Daarna toog de ganse vergadering van de kinderen Israëls, naar hun dagreizen, uit de woestijn Sin, op het bevel des HEEREN, en zij legerden zich te Rafidîm. Daar nu was geen water voor het volk om te drinken.
- 2 Toen twistte het volk met Mozes, en zeide: Geeft gijlieden ons water, dat wij drinken! Mozes dan zeide tot hen: Wat twist gij met mij? Waarom verzoekt gij den HEERE?
- 3 Toen nu het volk aldaar dorstte naar water, zo murmureerde het volk tegen Mozes, en het zeide: Waartoe hebt gij ons nu uit Egypte doen optrekken, opdat gij mij, en mijn kinderen, en mijn vee, van dorst deed sterven?
- 4 Zo riep Mozes tot den HEERE, zeggende: Wat zal ik dit volk doen? Er feilt niet veel aan, of zij zullen mij stenigen.
- 5 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Ga heen voor het aangezicht des volks, en neem met u uit de oudsten van Israël; en neem uw staf in uw hand, waarmede gij de rivier sloegt, en ga heen.
- 6 Zie, Ik zal aldaar voor uw aangezicht op den rotssteen in Horeb staan; en gij zult op den rotssteen slaan, zo zal er water uitgaan, dat het volk drinke. Mozes nu deed also voor de ogen der oudsten van Israël.
- 7 En hij noemde den naam dier plaats Massa en Meriba, om de twist der kinderen Israëls, en omdat zij den HEERE verzocht hadden, zeggende: Is de HEERE in het midden van ons, of niet?

Deze geschiedenis van Israël te Rafidîm blijft een eigenaardige geschiedenis. We krijgen hier te maken met een volk dat door de Heer verlost is uit Egypte, opdat de Heer het Zelf zou brengen naar het land van Abraham, Izak en Jakob. Het beloofde land dus. Het bijzondere van

de geschiedenis is dat het volk wel verlost is, maar als geheel nooit in Kanaän is aangekomen, behalve slechts twee mensen, namelijk Jozua en Kaleb. De anderen kwamen om in de woestijn. Ze hebben er veertig jaar over gedaan, een mensenleven lang, om dit land te zien en toen waren er al zovelen omgekomen. De volgende generatie, die in de woestijn geboren was, kwam met deze twee mannen - Jozua en Kaleb - in het beloofde land aan. Wij zouden zeggen: wat vreemd van God, Hij had het hun toch beloofd. Maar twee van de 600.000 die vanuit Egypte in Kanaän aankwamen? Een merkwaardige geschiedenis. Het komt omdat het tegelijk ook een profetie is; het is namelijk Gods handelen. Het is een uitbeelding van de schepping als zodanig en meer speciaal van Gods handelen met de gelovigen van vandaag de dag.

Van een oude naar een nieuwe schepping

Het is duidelijk dat deze wereld ooit uit "Egypte" is verlost. Nu doel ik op Genesis 1, want daar is sprake van een wereld die woestheid, ledigheid en duisternis was geworden en daarna richtte God deze wereld in zoals wij haar vandaag nog kennen. Wij leven in een herstelde wereld, die oorspronkelijk ooit gevallen en geoordeeld was, volgens Genesis 1. De wereld van de zeven dagen is een wereld waar alles tijdelijk en vergankelijk is. Wij zijn op weg naar die beloofde nieuwe schepping. In dit verband is Egypte een beeld van de wereld die toen was en die volgens Genesis 1 : 2 verging toen de wateren van de vloed over de aarde kwamen. De situatie in de woestijn komt met de tegenwoordige wereld overeen, waarin elk mens geleefd heeft of nog leeft. Kanaän is een beeld van de nieuwe hemel en aarde. Daar is deze oude schepping nu eenmaal naar onderweg. Er is nog een andere analogie van dit principe met de huidige situatie. Wij zijn als gelovigen verlost uit Egypte, uit deze oude wereld, en op weg naar de toekomstige wereld. In ons geval is dat de hemel. We bevinden ons echter nog steeds onderweg in de woestijn. De Here Jezus, Schepper van hemel en aarde, stierf in plaats van de schepping, want de wereld wordt geacht dood te zijn. Dood door misdaden en zonden. Wij prediken in deze wereld nieuw leven in Christus, net als de apostel Paulus dat deed. De huidige situatie in deze wereld is op verschillende manieren de situatie van Israël in

de woestijn. Het oude heeft men achtergelaten en men is op weg naar dat beloofde land, als wedergeboren mens, ongeacht of dat nu de nieuwe hemel of de nieuwe aarde is. Het gaat om het feit dat men verlost is, het oude heeft achtergelaten en het nieuwe heeft ontvangen. Zullen we dan nog terugverlangen naar de vleespotten van Egypte, zoals Israël dat deed? Eigenlijk zit de hele wereld daartussenin en men aarzelt om meer dan één reden. De Schrift zegt: "Hoelang hinkt gij op twee gedachten?" (1 Koningen 18 : 21) Paulus zegt:

Filippenzen 3 : 14a

14a Maar één ding *doe ik*, vergetende hetgeen dat achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is.

Dat is de opdracht van de gelovige. Hij weet waarheen hij onderweg is. Daarom zal blijken dat de toekomst het heden waard is.

Romeinen 8 : 18

18 Want ik houd het daarvoor dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.

Wij zijn óók onderweg, net als Israël in de woestijn. Op meerdere gronden zijn wij te vergelijken met het Israël van toen. Exodus 17 begint met te vertellen dat Israël vertrok uit de woestijn Sin, waar ze gelegerd waren. Het woord "Sin" betekent: modder, slijk of moeras. Het heeft te maken met drassige, moerasachtige grond. Men woonde daar in tenten, net zoals hun voorvaderen Abraham, Izak en Jakob dat deden in Kanaän. Men verwachtte een nieuwe schepping. En zo vinden we hier de erfgenamen van Abraham levend in tenten, óók in de verwachting van een nieuwe schepping, een land hun van God beloofd. Men verliet Sin en kwam in Rafidim aan. Het woord "Rafidim" wordt vertaald met "stutten, steunen" of "vlakten". Omhoog gestoken lag het daar en bovendien was het vlak. Een hoogvlakte, als je die

twee woorden bij elkaar neemt. Vanwege die omstandigheid was er geen water. Zo kwamen de Israëlieten uit Sin, waar water was, op een stuk land waar helemaal geen water was. Ik denk dat het niet veel scheelt met de situatie in Egypte. Het kenmerk van Egypte is dat daar weinig of geen regen valt. Er is wel water op de soms drassige grond, omdat dat water uit de grond komt. Het zijn de wateren van de Nijl die de aarde het water leveren. De Nijl bevoeit de aarde en geeft vruchtbaarheid daaraan. Dat is het grote contrast tussen Israël en Egypte. In Kanaän had je de vroege en de late regen. Egypte kreeg weinig of geen regen. De vruchtbaarheid van Egypte kwam uit de aarde, de vruchtbaarheid van Kanaän uit de hemel, dat is het verschil tussen die beide landen. De woestijn Sin heeft te maken met de situatie in Egypte, waar het water van beneden moet komen; Rafidîm met de situatie van Kanaän, dat wachten moet op de regen uit de hemel. De Heer moest het geven en dat zou Hij ook doen.

Opstand tegen Mozes

Voor het zover is krijgen we te maken met het volk dat in opstand komt tegen Mozes.

Exodus 17 : 2

- 2 Toen twistte het volk met Mozes, en zeide: Geeft gijlieden ons water, dat wij drinken! Mozes dan zeide tot hen: Wat twist gij met mij? Waarom verzoekt gij den HEERE?

In vers 1 lazen we dat ze op het bevel des Heeren weggingen en zich legerden te Rafidîm. Het was hun eigen God die hen daar gebracht had. Opstand tegen Mozes is in feite opstand tegen de Heer.

Exodus 17 : 3

- 3 Toen nu het volk aldaar dorstte naar water, zo murmureerde het volk tegen Mozes en het zeide: Waartoe hebt gij ons nu uit Egypte doen optrekken, opdat gij mij en mijn kinderen en mijn vee van dorst deed sterven?

In Egypte waren ze verwend met water en hier hadden ze niets. Waarom waren ze eigenlijk uitgegaan? In Egypte wist men het heel goed. Het oorspronkelijke doel was men helemaal vergeten. Israël hoefde niet mee te gaan, achter Mozes aan, maar ze hadden het wel gedaan en ook graag gewild. Toen was men gemotiveerd omdat men in de moeilijkheden zat en begreep dat het wel moest om verlost te worden. Nu is men vrij van slavernij en is de woestijn ineens niet goed genoeg. Om het met Openbaring 2 : 4 te zeggen: "Men is de eerste liefde vergeten". Mozes, als leidsman van het volk, riep tot God:

Exodus 17 : 4-6

- 4 Zo riep Mozes tot den HEERE, zeggende: Wat zal ik dit volk doen? Er feilt niet veel aan, of zij zullen mij stenigen.
- 5 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Ga heen voor het aangezicht des volks, en neem met u uit de oudsten van Israël; en neem uw staf in uw hand, waarmee gij de rivier sloegt, en ga heen.
- 6 Zie, Ik zal aldaar voor uw aangezicht op den rotssteen in Horeb staan; en gij zult op den rotssteen slaan, zo zal er water uitgaan, dat het volk drinke. Mozes nu deed also voor de ogen der oudsten van Israël.

De Heer stuurt Mozes weg met de staf waarmee hij eens op de rivier sloeg. Waarmee hij de wateren van de Schelfzee in tweeën deed splijten, zodat ze als een muur omhoog stonden en het volk erdoor kon trekken en men droog aan de overkant kwam. Het was de staf die wateren deed wijken en het is nu de staf die de steenrots doet wijken, opdat er weer water uit voort zou komen. Daar is uiteraard verband tussen. Die staf regeert als het ware over de wateren. Wateren wijken en het brengt water voort. Een staf is feitelijk de uitbeelding van opstanding, wedergeboorte dus. Ik kan een paar synoniemen noemen, namelijk "roede" of "stam". Het zijn dubbelzinnige uitdrukkingen, ook in het Nederlands, want het zijn woorden die eventueel ook spreken over "voortplanting". Daarom spreken ze over opstanding, het voortbrengen van nieuw leven. Het woord "stam" heeft met betrekking tot de stammen van

Israël ook die betekenis. Er wordt wat voortgebracht, in dit geval uit Jakob. De stammen van Israël werden voortgebracht uit Israël, daarom heet het "stam". Het is het woord dat alle afstammelingen aanduidt. In één van de geschiedenissen krijgen we ook nog te maken met de staf van Aäron. Die staf wordt voor de ark des HEEREN neergelegd en de andere dag blijkt die staf te bloeien. De staf blijkt te leven. De staf spreekt altijd van opstanding en eeuwig leven. Als Psalm 23 zegt: "Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij" dan wordt dat gezegd in verband met: "Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij". Die staf spreekt dus over opstanding. Ik vind het dan ook humoristisch dat oude mensen moeten lopen met stokken, want dat betekent: "staf". Men steunt daarop. Als men zijn leven dreigt te verliezen dan heeft men hulpstukken nodig die juist de uitbeelding van leven zijn. Het hele leven - alles - is typologie. Dit dus ook, want Mozes neemt de staf mee en die spreekt over nieuw leven. Met die staf weken de wateren van de Schelfzee, die een beeld zijn van de dood. Daarom moet Mozes met zijn staf op die wateren slaan, opdat er nieuw leven uit voort zou komen. In de woestijn heeft men ook geen water en men dreigt daar te sterven, maar de staf slaat op de rots en er komt water uit. Het voortgebrachte water is dan weer een beeld van leven na de dood, van eeuwig leven dus. De staf spreekt van macht over het leven; denk maar aan een scepter.

Efeze 1:19,20

- 19 En welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht,
- 20 Die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft *Hem* gezet tot Zijn rechterhand in den hemel.

Kracht is in hoogste instantie de opstandingskracht van Christus en elke staf is daar de uitbeelding van. In Genesis 49 : 10a staat: "De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt..". De scepter blijkt dan ineens de Messias te zijn. Daarom komt er ook eeuwig leven uit de Zone Davids. Mozes moest met de staf op de rots-

steen slaan, opdat er water voortgebracht zou worden. In 1 Korinthe 10 wordt de hele situatie van Israël tot voorbeeld gesteld voor de gelovigen van deze tegenwoordige bedeling.

1 Korinthe 10 :1-4

- 1 En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgegaan zijn;
- 2 En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee;
- 3 En allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben;
- 4 En allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus.

Nadat Israël met Mozes meegegaan was, door de Schelfzee heen, volgde de geschiedenis van de rots waarop geslagen werd en waaruit dit water des levens voortkwam. Eeuwig leven, want het wordt voortgebracht door de Here Jezus Zelf, dat staat zo in Johannes 4.

Johannes 4 :14a

- 14a Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten.

De Heer blijkt die rots te zijn. Een rots is altijd een type van de Here Jezus Christus. Het gedeelte dat we lazen in 1 Korinthe 10 wordt voorafgegaan door 1 Korinthe 9, waar staat:

1 Korinthe 9 :26, 27

- 26 Ik loop dan alzo, niet als op het onzekere; ik kamp alzo, niet als de lucht slaande;
- 27 Maar ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid, opdat ik niet enigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde.

Dit gedeelte spreekt over de wandel van de gelovige en die wandel van de gelovige begint niet bij 1 Korinthe 10, maar al in 1 Korinthe 9 : 26. Het wordt vergeleken met de wandel van Israël, dat verlost uit Egypte, onderweg was naar het beloofde land. Wij zijn ook verlost en ook onderweg naar het ons beloofde land: het Jeruzalem dat boven is. Niettemin hebben wij ook deze wandel. De wandel van Israël in de woestijn wordt ons tot voorbeeld gesteld in deze tegenwoordige bedeling.

1 Korinthe 10 : 10-12

- 10 En murmureert niet, gelijk ook sommigen van hen gemurmureerd hebben, en werden vernield van den verderver.
- 11 En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn.
- 12 Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.

De bedoeling is dat wij onze lering zouden trekken uit de geschiedenis van Israël in de woestijn. Niet zo van: als wij op onze levensweg in de woestijn terechtkomen en we hebben niets te drinken, dat we dan een staf bij ons moeten hebben om op de rots te slaan, want daar zit water in. Nee, dat is niet de bedoeling. De bedoeling is dat we gaan zien dat deze letterlijke geschiedenissen ook een geestelijke toepassing hebben. De Schrift geeft dat zelf aan. Ik hoop dat u begrijpt dat de uittocht van Israël uit Egypte en het door de Schelfzee gaan een beeld is van de verlossing. Israëls verlossing kwam tot stand nadat men het paaslam gegeten had op de 14^e Nisan; op de 15^e Nisan op weg ging, en op de 17^e Nisan door de Schelfzee trok. Toen pas was de verlossing van Israël een feit en pas daarna kwamen ze in de woestijn terecht, waar geen water is. Men moet dan op de steenrots slaan. Dit zeg ik met nadruk, omdat het op de rots slaan vaak wordt gezien als de kruisiging van de Here Jezus en dat is niet zo. De kruisiging van de Here Jezus werd al eerder uitgebeeld bij de uittocht uit Egypte, namelijk bij het slachten van het paaslam. Je zou kunnen zeggen dat het slachten van het paaslam een

uitbeelding is van de dood en het door de Schelfzee trekken een beeld van de opstanding uit de dood. Vandaar de staf waarmee Mozes op het water slaat waarna men dwars door de wateren heen trekt, wat een beeld is van wedergeboorte en opstanding met het paaslam.

1 Korinthe 5:7b

7b Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, ...

Ook wij zijn met Hem wedergeboren, uitgegaan uit Egypte en door de Schelfzee heen getrokken. Dat is de gedachte.

Als we de geschiedenis in zijn verband zien, kan op de rotssteen slaan niet de uitbeelding zijn van de kruisiging van de Here Jezus. Ik heb bewust 1 Korinthe 10 gelezen. Daar staat dat ze door de zee trokken en vervolgens uit de steenrots "die volgde" dronken. Die steenrots lag gewoon op zijn plaats. Dat hij "volgde" wil niet zeggen dat hij bewoog, maar wil zeggen dat het gebeurde nádat het andere gebeurd was. Eerst trok men door de zee met Mozes, onder de wolke, waarna de geschiedenis volgde van de steenrots waarop Mozes moest slaan om water te verkrijgen voor het volk. Die twee gebeurtenissen kunnen met elkaar in verband gebracht worden, maar hebben niet dezelfde betekenis. Het één is dood en opstanding, wedergeboorte dus. Het andere, de steenrots waarop geslagen wordt en waaruit water voortkomt, is het beeld van de Heer Die Zichzelf heeft overgegeven voor gelovigen. Dat is een belangrijke waarheid die men kennelijk vergeten is. De Bijbel leert namelijk dat de Here Jezus Christus Zich heeft overgegeven voor de gelovigen - de Gemeente - opdat Hij ons zou heiligen, reinigen en ons onberispelijk zou stellen voor het aangezicht Gods. Daarom heeft Hij ons getrokken uit deze tegenwoordige wereld. De tegenwoordige mensheid is dat echt niet. Dat geldt alleen voor degenen die geloven. Voor de gelovigen heeft Hij Zich overgegeven. Wij kennen immers een Heer Die Zich vernederd heeft en gehoorzaam is geworden tot de dood des kruises toe, en vervolgens uitermate verhoogd is geworden; Die een Naam gegeven is boven alle naam en aan Wiens voeten alle dingen onderworpen zijn. (Filippenzen 2)

Verborgen reiniging van de Gemeente

Hebreeën 2 : 8b

2b doch nu zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn;

Dat is namelijk het punt. Hem is alle macht gegeven in hemel en op aarde, maar de wereld ziet niet dat Hij die macht heeft. Dat komt omdat Hij, Die alle macht heeft in hemel en op aarde, Zich voor ons heeft overgegeven. Johannes 13 leert ons dat Hij, Die onze Here en Meester is, Degene is Die van Zijn uiterlijke heerlijkheid heeft afgezien, het kleed heeft afgelegd, een linnen gordel heeft omgedaan, op Zijn knieën is gaan zitten en bezig is met het reinigen van onze voeten. Met water gaat Hij onze voeten reinigen en over dat water hebben wij het nu, want nóg ziet de Heer af van Zijn koningschap. In plaats daarvan is Hij nu bezig een volk uit deze wereld te roepen, een volk voor Zijn Naam. Hij houdt zich namelijk bezig met de opbouw van de Gemeente oftewel de reiniging van de Gemeente. Al wat de Here Jezus Christus nu doet, is niet gericht op de redding van de ongelovigen, maar op de reiniging van de gelovigen. Dat is een belangrijke waarheid. Hij is bezig met de vorming van Zijn Gemeente. Daar hoort natuurlijk bij dat er ook anderen getrokken zouden worden uit de wereld en toegevoegd aan de Gemeente, die zalig wordt. Daar begint het mee. Vervolgens houdt Hij Zich ook bezig met de geestelijke groei van de gelovigen; hun heiliging, reiniging en levenswandel. Hij geeft hen wat zij nodig hebben. In de eerste plaats geeft Hij ons leven, namelijk dit water uit de rots. We hebben het niet over wedergeboorte als zodanig, want dat was een "voortgebracht worden door de Schelfzee". Ik heb het over het onderhoud van dat leven, nu. Je kunt namelijk wel wedergeboren zijn, maar daarna moet je op zijn minst water hebben.

Matthéüs 4 : 4

4 Doch Hij, antwoordende, zeide: Er is geschreven: De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.

Wij zijn niet door brood geboren, maar door brood blijven wij wel in leven. Zo zijn wij in staat ons leven te leven. Het gaat niet om het vruchtwater van de geboorte. Dat waren de wateren van de Schelfzee, die braken bij de geboorte van Israël. Het waren ook niet de wateren van de dood, die braken bij de opstanding van Christus of de wateren die braken toen wij wedergeboren werden. Wij hebben het nu over het water waarmee wij ons voeden. Eventueel het water waarmee wij gereinigd worden. Juist het water in verband met de reiniging speelt in de Bijbel een grote rol onder het jodendom. Bijvoorbeeld in Johannes 2 over de bruiloft te Kana. Daar stonden zes watervaten, "houdende twee à drie metreten". Ze waren bestemd voor reiniging. Water voor op tafel, maar ook voor eronder, om de voeten van de discipelen te reinigen. Kortom, water is nodig om het leven te onderhouden en voor reiniging. Dat water wordt voortgebracht door de rotssteen, die Christus is. Het gaat er hier in dit Schriftgedeelte niet om dat Hij Zich gegeven heeft voor de redding der wereld, maar dat Hij Zich heeft overgegeven voor de gelovigen, om die "als Gemeente" te reinigen. Dat is het principe. Als er staat dat de Heer Zich voor ons allen heeft overgegeven (of met woorden van gelijke strekking) dan blijkt het niet te gaan over de kruisiging, maar over de huidige positie van Christus. Christus Die Zich uit de wereld heeft teruggetrokken en heeft afgezien van Zijn openbare heerlijkheid op aarde. Daniël 9 gaat daarover. Na 69 weken zou de Messias uitgerooid - afgesneden - worden en Zijn Koninkrijk niet hebben. We kennen uit Lukas 19 het verhaal in een gelijkenis:

Lukas 19 : 12

12 Hij zeide dan: Een zeker welgeboren man reisde in een ver *gelegen* land, om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen, en dan weder te keren.

Dat was de Heer. Hij ging naar dat andere land om dáár Zijn koninkrijk in ontvangst te nemen. Hij is nu Koning in de hemel en in de toekomst zal dat koninkrijk hier op aarde geopenbaard worden. Wij gelovigen zijn op weg naar die toekomst, want de Heer heeft Zich overgegeven voor ons, als gelovigen. In die verwachting leven wij ook. Als we vragen waarom God nu niets doet, is het antwoord dat Hij in de hemel juist druk bezig is voor Zijn Gemeente.

Hij is daar om ons te reinigen. Echt niet voor de wereld. Daar heeft Hij geen boodschap aan, want die wil Hem toch niet aannemen. Christus heeft Zich voor ons gelovigen overgegeven, om alles te geven wat wij nodig hebben om staande te blijven in deze donkere wereld. Dat wordt uitgebeeld in dat water dat wordt voortgebracht door de Rotssteen, hetwelk is de Christus. De opgewekte Christus uiteraard. Hij is de Steen die vast gefundeerd is. Het is een beproefde, een kostelijke Steen. Een Steen die niet wankelt. Een Steen waaraan men zich zou vastklampen en waarop men zou moeten bouwen. Een Steen waarover men vooral niet moet struikelen. Hij is de opgewekte Christus. Romeinen 6 zegt het ook zo mooi:

Romeinen 6 : 9, 10

- 9 Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem.
- 10 Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode.

Eeuwig leven wordt nooit teniet gedaan. Toch zien we hier dat op de steenrots geslagen moet worden wil er water uit komen. Daarmee wordt Christus in Zijn vernedering en Zijn verworpenheid door de wereld uitgebeeld. Gelukkig is Zijn kruisiging eenmalig geschiedt. De staf en de rotssteen spreken beide van Zijn opstanding. We spraken over het volk dat reeds is verlost uit Egypte, op grond van het geslachte paaslam en wat er daarna volgt.

1 Korinthe 10 : 4

- 4 En allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus.

In 1 Korinthe 10 : 4 staat: "daarna volgde de steenrots". Dat is hier precies zo. De steenrots, die uit zijn binnenste water voortbrengt. Johannes 4 spreekt daarover in de geschiedenis van de Samaritaanse vrouw. De Heer zegt tegen haar:

Johannes 4:14

- 14 Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.

Vandaar: water uit de rots. Het is ook erg mooi om te zien als je in de bergen komt, hoe water uit de rots naar beneden stroomt. Dit was een wonder, want met de staf sloeg Mozes en kwam er water. **zie zijlijn 1** Mozes sloeg voor de ogen van de oudsten van Israël op de rots. Zo kwam er water uit de rots en kon het volk drinken. Deze geschiedenis herhaalt zich min of meer, waarbij Israël op dezelfde plaats is en er opnieuw geen water is; de rots was kennelijk leeg. In Numeri 20 staat:

Numeri 20: 2, 7, 8a

- 2 En er was geen water voor de vergadering; toen vergaderden zij zich tegen Mozes en tegen Aäron.
- 7 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
- 8a Neem dien staf, en verzamel de vergadering, gij en Aäron, uw broeder, en spreekt gijlieden tot den steenrots voor hun ogen, zo zal zij hun water geven;

En Mozes ging naar de rotssteen en sloeg hem als de vorige keer. Dat is de reden waarom Mozes en Aäron niet in Kanaän zijn aangekomen. Omdat zij de Heer niet verheerlijkt hebben voor de ogen der kinderen Israëls, staat er. Ten tweede male slaan op de rots, in plaats van tot de rots te spreken, is duidelijk de uitbeelding van het andermaal afwijzen van het werk wat Christus doet. Daar komt het op neer; het afwijzen van de Messias. Het spreekt niet over de kruisiging, maar van de verwerping. Dat is ook zo, want de verworpen Christus nu, is de reden dat wij heidenen het leven hebben ontvangen, zegt Romeinen 11.

Zijlijn**1**

Voor mij blijft het echter altijd een wonder hoe dat water zomaar uit de berg loopt. Men zegt dat in sommige soorten rotsen, water ontstaat door een chemische reactie. Dat is ook een wonder. Al heeft het dagen of maanden niet geregend en al is de sneeuw al maanden geleden gesmolten, dan nog is de top van de berg vol met water. Het gebeurt dus, water wordt voortgebracht door de rotsen.

Romeinen 11 : 11

11 Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid den heidenen *geworden*, om hen tot jaloersheid te verwekken.

Exodus 17 : 7

7 En hij noemde den naam dier plaats Massa en Meriba

In de Psalmen wordt het later aangehaald, evenals in Hebreeën 3. "Massa" betekent "verzoeking", en "Meriba" zoveel als "twisting", "strijd". Er staat dat de kinderen Israëls verbittering en twist overkwam, omdat ze de Heer verzocht hadden door te zeggen: "Is de HEERE in het midden van ons, of niet?" Waarom zouden ze die vraag hebben gesteld? Omdat Hij niet zichtbaar in hun midden aanwezig was! Als men Hem zou zien, zou die vraag niet gesteld hoeven te worden. Wij leven in de dagen waarin de Heer door de wereld verworpen is en de Heer Zich voor de wereld verbergt. Dan is de vraag: is Hij in ons midden of niet? De vraag wordt gesteld, omdat wij Hem niet kunnen aanwijzen hier op deze aarde. Dat is een onmogelijke zaak. Natuurlijk is Hij in ons midden, maar dan in geestelijke zin. Als geestelijke Steenrots en als Water des levens of als Geest, want dat stond ter discussie: "Is de HEERE in het midden van ons, of niet?" Hij werkt in het verborgene. Hij werkt wel degelijk en Hij geeft Israël alles wat het nodig heeft. Al was het alleen maar omdat Hij het was die Israël op deze plaats gebracht heeft waar men geen water had. De Heer zorgt voor allen die zich bevinden op de plaats waar Hij hen gebracht heeft. De mensheid bevindt zich op een oorspronkelijk gevallen wereld en beweegt zich naar een nieuwe schepping toe. Het is duidelijk dat de hele schepping zich bevindt op de plaats waar de Heer haar gesteld heeft. Het maakt onderdeel uit van Gods werk. Dat is ook de reden waarom de Heer voor de mens zorgt; tenzij de mens murmureert en niet wil. Israël is daar het voorbeeld van. Er was allerlei dood en verderf in de woestijn en dat was niet nodig. Dat kwam omdat Israël zich van de Heer afkeerde. Ze murmureerden tegen Mozes: "Wij krijgen wel manna uit de hemel, maar we lusten het niet, het

is ons te eenzijdig." Dat was fout, want de Heer zorgde voor hen en gaf precies wat nodig was om hen in leven te houden. De mens moet zich aanpassen aan Gods wil en niet naar eigen inzicht willen leven.

God ziet naar ons om

Van nature zijn wij allemaal zondaren. Wij kunnen het ook niet helpen dat wij zo geboren worden. Wij stammen namelijk van Adam af en die zondigde. Het probleem van de gemiddelde gelovige is dan ook de vraag waarom de Heer dat niet heeft voorkomen. De Heer heeft dat niet willen doen, omdat dat een onderdeel was van Gods plan met deze wereld. Een wereld die allang gevallen was, voordat Adam erop werd gezet. Wij zijn zondaren en we leven in die zondige wereld. God weet dat, omdat het in Zijn plan ligt. Daarom ziet God naar ons om. Hij voorziet bijvoorbeeld in een Lam ten brandoffer. Hij geeft precies wat wij nodig hebben; dat is Gods plan. Wij kunnen Hem niet verwijten dat we in deze erbarmelijke omstandigheden zijn. Dat we in deze oude, gevallen wereld zijn. Integendeel, als wij ons aan Hem overgeven, trekt Hij ons uit deze oude wereld. Dat doet Hij nu al en in de toekomst helemaal. Nu geeft Hij ons wat wij nodig hebben, in afwachting van de toekomst. Wij zien uit naar de stad met fundamenten. Dat doet God ook. Trouwens de hele schepping wacht op het openbaar worden van Gods Zoon in deze wereld. Zo gaat God Zijn weg ook met Israël. De Heer heeft hen in de woestijn gezet, waar Hij voor hen zorgt. In de woestijn kun je toch eigenlijk niet leven; en dan nog wel met dat hele volk? Romeinen 8 zegt het ons zo:

Romeinen 8 : 31b, 32

31b Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

32 Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

Wij zijn gered door Hem. Dat is het geheim. De Here Jezus heeft Zich ten behoeve van de

gelovigen overgegeven en met Hem ontvangen we alle dingen. Daar is het water uit de rots een beeld van. Het is een beeld van het Woord Gods, waar we ons als eerste - en ook als belangrijkste - mee voeden.

2. Amalek

Exodus 17 : 8-16

- 8 Toen kwam Amalek en streed tegen Israël in Rafidim.
- 9 Mozes dan zeide tot Jozua: Kies ons mannen, en trek uit, strijd tegen Amalek; morgen zal ik op de hoogte des heuvels staan, en de staf Gods zal in mijn hand zijn.
- 10 Jozua nu deed, als Mozes hem gezegd had, strijdende tegen Amalek; doch Mozes, Aäron en Hur klommen op de hoogte des heuvels.
- 11 En het geschiedde, terwijl Mozes zijn hand ophief, zo was Israël de sterkste; maar terwijl hij zijn hand nederliet, zo was Amalek de sterkste.
- 12 Doch de handen van Mozes werden zwaar; daarom namen zij een steen, en legden dien onder hem, dat hij daarop zat; en Aäron en Hur ondersteunden zijn handen, de een op deze, en ander op de andere *zijde*; alzo waren zijn handen gewis, totdat de zon onderging.
- 13 Alzo dat Jozua Amalek en zijn volk krenkte, door de scherpte des zwaards.
- 14 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Schrijf dit ter gedachtenis in een boek, en leg het in de oren van Jozua, dat Ik de gedachtenis van Amalek geheel uitdelgen zal van onder den hemel.
- 15 En Mozes bouwde een altaar; en hij noemde deszelfs naam: De HEERE is mijn Banier!
- 16 En hij zeide: Dewijl de hand op den troon des HEEREN is, zo zal de oorlog des HEEREN tegen Amalek zijn, van geslacht tot geslacht!

Amalek - als volk - stamt af van Ezau. De lijn gaat verder naar Agag, de koning der Amalekieten in de dagen van koning Saul en zelfs nog verder naar Haman, de Jodenhater uit het boek Esther. Kortom, Amalek is via Ezau (Edom) het broedervolk van Ismaël en Lot (Ammon en Moab). "Am" betekent: "volk" en in "lek" zit het woord "likken". Mogelijk betekent het "een volk dat oplikt", zoals de honden doen. Amalek is ook verwant met Ismaël, die getrouwd was met een Egyptische vrouw. Amalek wordt vergeleken met onze oude mens en is een beeld van het vlees dat afgelegd moest worden, namelijk de oude mens, die er eerder was dan de nieuwe mens. Zo was dat ook met Ismaël (Izak), Ezau (Jakob) en Lot (Abraham). Het is een Bijbels principe: "Niet de eerste, maar de tweede mens". Egypte is de vrouwelijke oorsprong van Israël en staat daarom ook voor de oude schepping, de oude natuur en eventueel ook voor Adam.

Exodus 17 : 8

8 Toen kwam Amalek en streed tegen Israël in Rafidim.

De vraag was: is God in ons midden of niet? Het volk had daar strijd over. Als die vraag aan gelovigen wordt gesteld, dan is het zo dat we te maken krijgen met Amalek. Want de oude mens kijkt om zich heen en zegt: "Nee hoor, de Heer is niet aanwezig". De volgende vraag is dan: Bemoeit de Heer Zich dan wel met ons? Wij zien het niet. Is de Heer wel in ons geïnteresseerd? Hier redeneert Amalek, als oude mens. Want de Heer is in ons midden, en geeft ons alles wat wij nodig hebben. Want wij zijn in de woestijn en als de Heer ons niets gaf, hadden we helemaal niets. Daarom: alles wat wij hebben, hebben wij van Hem gekregen.

De geschiedenis van Amalek is een prachtig verhaal.

Exodus 17 : 9a

9a Mozes dan zeide tot Jozua: Kies ons mannen, en trek uit, strijd tegen Amalek;

Mozes is degene die uit Egypte verlost werd en Jozua is degene die in Kanaän aankwam. Kortom, Mozes is een beeld van de oude mens; zeker hier in dit verband en Jozua een beeld van de nieuwe mens. Het is een kwestie van opvolging. Jozua komt hier al naar voren, terwijl hij pas 40 jaar later - bij de intocht in Kanaän - een rol zou gaan spelen. Jozua is de man die het volk in Kanaän zou brengen en tegen hem werd gezegd:

Exodus 17 : 9b, 10

- 9 ... Kies ons mannen, en trek uit, strijd tegen Amalek; morgen zal ik op de hoogte des heuvels staan, en de staf Gods zal in mijn hand zijn.
- 10 Jozua nu deed, als Mozes hem gezegd had, strijdende tegen Amalek; doch Mozes, Aäron en Hur klommen op de hoogte des heuvels.

Het is een prachtig beeld wat we hier zien, want Jozua, die Israël in Kanaän zal brengen, is dezelfde die ook verlossing van de vijand zou moeten brengen. Al die dingen horen bij elkaar. Wanneer uiteindelijk Amalek verslagen is, is men eigenlijk ook meteen in Kanaän. Als de oude mens is weggenomen, als wij verlost zijn van de oude mens, betekent het dat wij in de hemel zijn. Er staat in Efeze 1:

Efeze 1 : 13, 14

- 13 In Welken (*Christus*) ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, *namelijk* het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte;
- 14 Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid.

Die erfenis wordt verkregen bij de verlossing van het lichaam. Als wij naar de hemel gaan, bij de opname van de Gemeente, pas dan wordt ons lichaam verlost en ontvangen we een

ander lichaam. Ik ga er vanuit dat we allen in leven blijven tot de "toekomst des Heren". Dan krijgen we de verlossing van het lichaam en daarom is Jozua degene die hen in het beloofde land zal brengen. Deze Jozua is de man die Israël zal moeten verlossen van deze Amalekieten. Uiteindelijk zou koning Saul Israël verlossen van de Amalekieten. Saul is daarin een type van de Here Jezus, Die Zijn leven gaf en stierf, maar daarmee wel de overwinning behaalde op de oude mens. Hij stierf namelijk zelf en zo komt de overwinning tot stand.

Roeach

Vervolgens staat er: "Doch Mozes, Aäron en Hur klommen op de hoogte des heuvels". Nu komt Hur erbij. Er staat niet bij wie hij is. Als dat er niet bij staat, weten wij dat het om de verborgen Christus gaat. Christus in de tegenwoordige bedeling, waarin Hij Zich verbergt. Het kostte mij moeite om te vinden dat "Hur" blijkt te zijn "Chur", uitgesproken als "choer". De naam betekent: "vrij" of "edel". "Chur" is een anagram, een letterkeer van het woord "roeach". "Roeach" betekent: "geest" en als je het woord omkeert dan krijg je "choer", dus "Chur". Het heeft dezelfde getalswaarde en het is een type van de Heilige Geest. De Heilige Geest is de Geest van Christus, zoals wij Hem kennen. Hetzelfde dus als de verborgen Christus, want wat verborgen is, is immers Geest. Het is er wel, maar wij zien het niet. Mozes is de man die het verlore volk leidt; het type van de koning. Hij is een uitbeelding van de Zoon van God en Zijn macht. Aäron, de hogepriester is de verbeelding van de Zoon van God in Zijn geestelijk ambt als Hogepriester. In dit beeld zien we Hur als type van zowel de Heilige Geest als van de verborgen Christus. U weet dat de macht van Mozes en Aäron aangevochten werd in de dagen van de woestijnreis. Koran, Dathan en Abiram kwamen in opstand tegen hen. De staf die Aäron voor de ark legde en die de andere dag bloeide, betekende dat God hen in hun leiding erkende als koning en hogepriester. Vandaar ook hun gezamenlijk optreden. Want onze Here Jezus Christus is én Koning én Priester. Mozes zou geen volledig beeld zijn omdat hij geen hogepriester is, en Aäron zou geen goed beeld zijn omdat hij geen koning is. Daarom treden Mozes en Aäron samen op, want zó zijn ze de uitbeelding van onze Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, in wie het koning en priesterschap met elkaar verbonden zijn.

En dan komt Hur erbij. Dat schetst ons het beeld dat wij een Koning en Hogepriester hebben, die Zich verbergt. Mozes, Aäron en Hur treden op als één, omdat ze één zijn en beelden hierin de drie-eenheid uit zijnde de drie aspecten van de Here Jezus Christus; namelijk Mozes als de Koning; Aäron als de Hogepriester en de Heilige Geest in de verborgen persoon van Hur. Dat is het volgens de Hebreeënbrief.

"Mozes, Aäron en Hur klommen op de hoogte des heuvels". Ook hierin zien we het beeld van onze verborgen Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, want Christus is opgeklimmen tot iets wat veel hoger is en daarom is de heuvel een uitbeelding van de hemel. Daar is onze Hogepriester nu, in de hemel.

"En het geschiedde, terwijl Mozes zijn hand ophief, zo was Israël de sterkste; maar terwijl hij zijn hand nederliet, zo was Amalek de sterkste". We kunnen ons afvragen hoe dat nu kan. Wij moeten toch onze hand opheffen en bidden, opdat de Heer ons de overwinning geeft? Nee, dat is het hem nu juist. Wij kunnen wel bidden voor de overwinning, maar dat heeft weinig zin. Weet u waarom? Hierom namelijk: want óf we hebben nooit de overwinning óf wij hebben nu al de overwinning! Niet omdat wij daarom vragen, maar omdat wij iemand hebben die dat namens ons doet. Mozes, Aäron en Hur zijn de vertegenwoordigers van het volk en namens het volk bidden zij met zijn drieën tot God. Zij heffen hun handen op. Eigenlijk is hun handen uitsteken naar boven aanbidden. Zij geven God de eer in aanbidding. God laat hen niet in de steek, maar geeft hen de overwinning. Zo geldt voor ons dat God de overwinning geeft op de oude mens. De overwinning op onze oude zondige natuur en ons zondig menselijk denken hebben wij niet behaald, omdat wij de Heer om die overwinning vragen. Nee, wij hebben die overwinning gekregen in Hem. Alleen omdat Hij erom vraagt, want Hij is onze Hogepriester. Hij is onze voorspraak.

Hebreeën 5 : 1a

1a Want alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God *te doen zijn*, ...

Kortom, Christus de Hogepriester is Degene Die ons vertegenwoordigt bij God. Bovendien staat er in:

Romeinen 8 : 26

26 En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen.

Wij kunnen niet bidden gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met zuchtingen die niet uitgesproken worden. Dat zijn de werkingen van de Geest, en dat vinden we hier uitgebeeld. In 1 Johannes 2 staat het ook.

1 Johannes 2 : 1

1 Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige;

Christus is onze voorspraak. Hij is Hogepriester en Geest en Hij is Degene Die namens ons voor God staat en voor ons bidt. Bidden betekent dat Hij voor ons tussenbeide treedt. Als 1 Johannes 2 zegt dat wij een voorspraak hebben bij de Vader, dan staat daar het woord: "Paraklétos". Dat woord kennen wij als "advocaat", van het oorspronkelijk Latijnse woord "advocatus". Letterlijk vertaald betekent het: "de erbij geroepene". Het is dus diegene die onze zaken behartigd. Wij hebben een Advocaat en Hogepriester. Hij wordt ook de "Trooster" genoemd. Dat is de Heilige Geest. Onze Hogepriester is dus Dezelfde, als de Geest Die voor ons bidt. Die drie verschillende aspecten van koning, priester en advocaat - die niet te zien zijn - worden uitgebeeld in Mozes, Aäron en Hur.

Exodus 17 : 12

12 Doch de handen van Mozes werden zwaar; daarom namen zij een steen, en legden dien onder hem, dat hij daarop zat; en Aäron en Hur ondersteunden zijn handen, de een op deze, en ander op de andere zijde; alzo waren zijn handen gewis, totdat de zon onderging.

Op het moment dat Mozes de handen opheft was Israël, als de nieuwe mens, de sterkste. Als Mozes zijn hand moest laten zakken, was Amalek de sterkste. Hij roemde in de Here terwijl hij zijn handen omhoog had. In plaats dat Mozes met zijn handen de vijand te lijf ging, gaf hij God de eer, met zijn handen omhoog, die gevuld waren met de staf.

"Doch de handen van Mozes werden zwaar; daarom namen zij een steen en legden dien onder hem, dat hij daarop zat". Jakob legde zijn hoofd op de steen en Mozes ging daarop zitten. Beiden rustten daarop. Ook wij moeten rusten op de Rots "en niet bezwijken in onze zielen", om het met de apostel Paulus te zeggen. Wij zouden daarin volharden, want wij zijn met de Geest begonnen en daarmee moeten wij ook voleindigen. Wij zijn uit genade zalig geworden en hebben genade aanvaard uit de handen van God en zijn daardoor tot wedergeboorte gekomen. Uit diezelfde genade moeten we blijven leven en God de eer geven.

"En Aäron en Hur ondersteunden zijn handen, de een op deze, de ander op de andere zijde". Dat heeft te maken met Rafidîm, wat "stutten", "omhoog houden" betekent. Het gaat erom dat men zich zou verheffen tot het aangezicht des Heren met dat (de staf) wat God ons in handen geeft. Dan ontvangen we de noodzakelijke ondersteuning van de Hogepriester en Zijn Heilige Geest.

"Alzo waren zijn handen gewis, totdat de zon onderging". Het kon niet meer fout gaan dus. Natuurlijk is het zo dat wij leven door gebed, door datgene wat van de Heer gevraagd wordt. Laten wij echter goed begrijpen dat Degene Die voor ons bidt de Heer Zelf is. Wij hoeven

niet om dingen te vragen waar Hij om vraagt. Bovendien weten wij immers niet waarvoor wij bidden zullen naar behoren. (Romeinen 8 : 26) Laten we niet vragen om de overwinning, maar danken voor die overwinning die wij hebben ontvangen in Christus. Die hebben wij niet gekregen omdat het strijd wegneemt, want ze vochten de hele dag tot het donker toe. Die handen bleven omhoog en Israël bleek de sterkste te zijn, maar daarmee was de overwinning er nog niet. Dat blijft bij ons ook zo. Het gaat erom dat wij in deze strijd blijven volharden en de overhand daarin hebben, tot aan de duisternis toe. Want wij weten dat het duister wordt in deze oude wereld. Tot de dag dat die verschrikkelijke duisternis, die vreselijke dag des Heren komt in de toekomst, zijn wij in de strijd. Gelukkig hebben wij een Heer Die onze voorspraak is bij de hemelse Vader. Wij zijn kinderen des daags, kinderen des lichts. (1 Thessalonicenzen 5 : 5-8) Wij zijn niet in duisternis en als de duisternis komt, worden wij uit deze tegenwoordige wereld getrokken. Lichamelijk is dat bij de opname van de Gemeente. Dan gaan wij het Licht tegemoet.

Overwinning door het Woord

De Schrift zegt in Psalm 119:

Psalm 119 : 130a

130a De opening Uwer woorden geeft licht, ...

Psalm 119 : 105

105 Uw woord is een lamp voor mijn voet, en een licht voor mijn pad.

Water - het Woord - brengt dat Licht. Daar gaat het juist om! Wij hebben het Water ontvangen dat ons leven geeft. Een leven in gemeenschap, in verbinding met de levende God. De verbinding met die levende God hebben wij via Christus, Die onze Middelaar, Hogepriester

en Voorspraak is bij de Vader. Hij is dat levende Water, dat Woord, waaruit wij leven, gevoed en gereinigd worden. Door dat Woord hebben wij ook de overwinning gekregen. Al wat uit Christus voortkomt, maakt openbaar, geeft leven, brengt verbinding tot stand en geeft de overwinning. Waar bidden wij voor? Er is maar één ding wat wij kunnen bidden, en dat is: "Niet mijn wil, maar Uw wil geschiedde". Aangezien het toch gaat om de wil des Heren, laat de Heer er Zelf dan voor bidden. De Heer doet dat, want Hij bad tot Zijn Vader: "Ik wil dat zij allen één zijn". Dat is vervuld, wij zijn allen één. De God en Vader van onze Here Jezus Christus verhoort dat. Efeze 1 zegt:

Efeze 1:3

- 3 Gezegend zij de God en Vader van onzen Here Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus.

Het is via en door Hem en dankzij Hem.

Exodus 17:13

- 13 Alzo dat Jozua Amalek en zijn volk krenkte door de scherpte des zwaards.

Jozua ging zelf mee in de strijd. "Jozua" of "Jehoshua" is de Hebreeuwse naam voor de Latijns-Griekse naam "Jezus". De Hebreeënbrieff zegt dat de Here Jezus verzocht is geweest, gelijk ook wij. Hij heeft dezelfde beproevingen doorstaan en in dezelfde strijd gestaan. Hij heeft dezelfde loopbaan gelopen en is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen. Wanneer wij in deze strijd blijven volharden en het verwachten van onze Here in de hemel, dan is het ongetwijfeld zo dat wij met Hem zullen worden aangesteld tot zoon en met Hem aan Zijn rechterhand zullen zitten in de hemel.

Exodus 17:14

- 14 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Schrijf dit ter gedachtenis in een boek, en leg

het in de oren van Jozua, dat Ik de gedachtenis van Amalek geheel uitdelgen zal van onder den hemel.

In 1 Korinthe 10 : 11 staat:

1 Korinthe 10 : 11

11 En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn.

"Deze dingen geschreven zijn ons tot voorbeelden". Het laatste zou letterlijk duren tot in de dagen van Saul. Overdrachtelijk hebben wij nog steeds te maken met dit Amalek, maar het zal verslagen worden door de openbaring van de Here Jezus Christus.

Exodus 17 : 15

15 En Mozes bouwde een altaar; en hij noemde deszelfs naam: De HEERE is mijn Banier!

Wij offeren ook op het altaar, nadat wij in de strijd de overwinning hebben behaald door onze Middelaar en Voorspraak. Ook wij hebben een altaar en van ons wordt verwacht dat wij onze lichamen zouden stellen tot een "levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande". (Romeinen 12 : 1) Daarmee geven wij dan God de eer. Want onze zwakheid brengen we op het altaar, opdat God Zijn kracht in onze zwakheid zou kunnen volbrengen. Dan hebben wij in de strijd de Naam des Heeren in ons vaandel staan. "De Heere is mijn Banier", het is Zijn strijd waarin wij mogen staan.

Exodus 17 : 16

16 En hij zeide: Dewijl de hand op den troon des HEEREN is, zo zal de oorlog des HEEREN tegen Amalek zijn, van geslacht tot geslacht!

De hand op de troon is de Heer Zelf. Hij is Gods instrument en Gods werktuig tot verzoening der wereld. Vanuit dié troon wordt de strijd tegen de oude mens - Amalek dus - van geslacht tot geslacht geleid. Daarom mogen wij dankzeggen, omdat wij mogen staan in een positie die God ons geschonken heeft. Danken omdat, hoewel wij in deze woestijn zijn, ons toch de overwinning is gegeven. Danken dat God ons ook de sterkste doet zijn tegen de oude mens, tegen Amalek. Wij mogen tot God naderen met alle vrijmoedigheid, omdat wij een Koning en Hogepriester hebben Die onze zaken behartigt. Alleen in Hem kunnen wij rust ervaren.

Het is goed als we ons realiseren dat wij een plaats innemen in dat heilsplan dat God aan het volbrengen is. En hoelang het ook duurt, wij kunnen weten dat wij behouden aan zullen komen in het land dat Hij ons beloofd heeft. Het hemelse Kanaän. Het Jeruzalem dat boven is. Wij zijn verlost uit de slavernij en worden gebracht naar dat wat God ons beloofd heeft voor de toekomst: een hemels leven en een hemelse erfenis die ook daar bewaard wordt. De toekomst is de openbaring van onze Heer en Heiland, waarin wij met Hem geopenbaard zullen worden in Zijn heerlijkheid.

Amen